

Balneari Les Arenes

Referent històric a la ciutat de València, és l'edifici més emblemàtic del front marí. Antonio Zarranz Beltrán va promoure el projecte inicial, realitzat en 1888, que contemplava unes senzilles instal·lacions amb l'objectiu de donar resposta a les necessitats de la societat burgesa valenciana, perquè prengueren els banys de mar recomanats pels metges. Destacava la qualitat, el bon servei, la música i l'ambient distingit format per l'elit social. S'hi accedia amb una entrada de pagament i incloïa diversos servicis: vestidors, dutxes, berenador, restaurant, piscina, espai de jocs infantils incloent-hi un xicotet circuit de minicars i espai de platja privada. Tot això amenitzat per la banda de Poble Nou de la Mar, que oferia concerts vespertins.

En 1917 es van construir dos edificis inspirats en temples clàssics projectats per F. Iranzo, que albergaven salons d'oci i espais per a prendre banys calents d'aigua de mar.

En 1922 s'inaugura el pavelló flotant dissenyat per l'arquitecte valencià Josep Maria Manuel Cortina Pérez, considerat un dels més importants del modernisme valencià i caracteritzat per una arquitectura imaginativa i de gran fantasia en la qual mescla elements gòtics, romànics, bizantins i islàmics. El pavelló consistia en una estructura de fusta en forma de creu pintada en blanc i amb detalls en blau, amb un cúpula central des de la qual, a través de diverses escales, s'accedia directament a la mar. Es muntava i es desmuntava cada temporada, i va fer de cafè en els últims temps, atès per cambriers amb corbatí que servien cafè granissat, llet merengada i el nacional (llet merengada amb cafè). Un gran temporal el va deteriorar greument i mai es va tornar a muntar.

Les piscines de 1934 foren les primeres d'Europa que disposaven d'aigua de mar i aigua dolça. L'imponent trampolí va ser representat en un cartell dissenyat per Josep Renau amb motiu de la inauguració. Estan incloses en el Registre Internacional DOCOMOMO (Documentation and Conservation of buildings, sites and neighbourhoods of the Modern Movement, una organització internacional creada amb objectiu d'inventariar, divulgar i protegir el patrimoni arquitectònic del Moviment Modern). El projecte complet de Gutiérrez Soto consistia en una plataforma amb espai de pas, solàrium, graderies, bar i pista de ball. Amb un estil racionalista o funcionalista, dels quals l'arquitecte és un dels referents nacionals, conjuga el racionalisme amb referències navals. En el recinte es van celebrar, en 1935 i 1957, els campionats d'Espanya de natació. En la dècada dels 60 es va afonar el trampolí amb banyistes en les dues plataformes i va causar víctimes mortals i altres de molta gravetat.

Després d'un període d'auge, el desenvolupament del ferrocarril va desviar el turisme cap a altres zones costaneres del nord, i això va produir una progressiva deterioració ambiental i urbana de l'àrea. Amb la decadència es van tancar les dependències per a les cures termals en el partenó que no va ser bombardejat. Finalment, el balneari va tancar les portes en 1993.

Entre els anys 2002 i 2005 es construeix un nou hotel de luxe, de línies neoclassicistes, que no té res a veure amb la imatge icònica de l'antic balneari. El projecte, obra dels arquitectes Nebot, Alfaro i Amorrortu, naix amb el desig de retornar a esta zona l'esplendor d'abans i, prenent com a base el model arquitectònic dels pavellons que van albergar l'antic balneari, es reconstrueix el que encara quedava

dempeus. Actualment, del conjunt original, només es conserva un dels temples, les piscines i el mur perimetral.

Balneari Les Arenes en el record. Font: skyscrapercity.com, Remember València (I), pàg. 339

'Barraquetes' i estenedors. En 1929, 'les barraquetes' i els seus famosos estenedors de roba de bany, al costat del balneari. Font: <https://www.lasprovincias.es/Valencia-ciutat/columnes-clasico-20200816095923-nt.HTML>

El desaparegut pavelló sobre la mar de les Arenes. Font: Valenpedia (Las Provincias).